

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2022



Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	5
Omgevingsrecht.....	6
Wabo	6
Wro	8
Natuurbescherming	9
Waterwet.....	14
Ambtenarenrecht	14
Volksverzekeringen.....	15
Sociale zekerheid overig.....	16
TOZO, NOW, TOFA.....	16
Bestuursrecht overig	17
Belastingdienst-Toeslagen	17
Verklaring omtrent het gedrag	17
Wet openbaarheid van bestuur.....	18
Wet politiegegevens	20
Vreemdelingenrecht.....	22
Regulier	22
Terugkeerbesluit	25
Asiel	25
Richtlijnen en verordeningen	28
Toezicht en vrijheidsontneming	30
Vreemdelingenbewaring	30

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2022, 714

MK ABRS, 17-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2395](#)

minister voor Medische Zorg (thans: de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport).

Awb 1:2, 1:3

BELANGHEBBENDE. I.c. heeft [appellant] zijn handhavingsverzoek kennelijk gegrond op de algemene toezichthoudende taak van de inspectie op (onder meer) de kwaliteit van de zorg. Daargelaten of de door [appellant] bedoelde praktijk binnen de toezichthoudende taken en bevoegdheden van de inspectie kan worden geadresseerd, biedt wat hij aanvoert onvoldoende grond voor het oordeel dat hij bij zijn verzoek om handhaving een voldoende objectief bepaalbaar, actueel, eigen en persoonlijk belang heeft dat hem in voldoende mate onderscheidt van anderen en dat rechtstreeks wordt geraakt. Verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 2 juli 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2377](#).

Brief waarbij de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd (hierna: de inspectie) geantwoord heeft op het verzoek van [appellant] om handhavend op te treden tegen het onthouden van geestelijke gezondheidszorg aan arrestanten opgesloten in politiecellencomplexen. [...]

14. De Afdeling staat voor de vraag of [appellant] belanghebbende is in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb bij de beslissing op zijn verzoek aan de inspectie om handhavend op te treden tegen het onthouden van adequate geestelijke zorg aan in volledige beperkingen opgesloten arrestanten in politiecellen. In het verlengde hiervan is in geschil of zijn handhavingsverzoek een aanvraag is in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Awb en de brief van 23 april 2020 een besluit is waartegen [appellant] bezwaar kan maken. Uit de Awb volgt dat alleen een belanghebbende een aanvraag kan indienen en kan opkomen tegen een beslissing daarover.

14.1. De Afdeling wil als eerste opmerken dat de negatieve impact die de gebeurtenissen op het leven van [appellant] hebben gehad duidelijk is. Dat deze gebeurtenissen en de gevolgen daarvan ingrijpend zijn geweest en tot een trauma hebben geleid staat niet ter discussie en valt te betreuren.

14.2. De vraag of [appellant] belanghebbende is bij zijn verzoek aan de inspectie om handhavend op te treden, dient echter ontkennend te worden beantwoord. [...]

14.4. [appellant] heeft zijn handhavingsverzoek kennelijk gegrond op de algemene toezichthoudende taak van de inspectie op (onder meer) de kwaliteit van de zorg. Het gaat hem erom dat er een einde komt aan de in zijn ogen staande en onrechtmatige praktijk dat aan arrestanten die in volledige beperkingen zijn ingesloten toegang tot geestelijke gezondheidszorg wordt onthouden, ook als deze is geïndiceerd. Hij verwacht van die beëindiging ook een positief effect op zijn eigen huidige geestelijke gezondheid. Daarmee komt [appellant], ingegeven door zijn persoonlijke ervaring, op voor een naar zijn overtuiging vereiste verbetering van de toegang tot en kwaliteit van zorg voor anderen. De Afdeling vindt deze drijfveer voor het aannemen van voldoende rechtstreeks belang als bedoeld in artikel 1:2, eerste lid, van de Awb bij een handhavingsverzoek te algemeen van aard. Daargelaten of de door [appellant] bedoelde praktijk binnen de toezichthoudende taken en bevoegdheden van de inspectie kan worden geadresseerd, biedt wat hij aanvoert onvoldoende grond voor het oordeel dat hij bij zijn verzoek om handhaving een voldoende objectief bepaalbaar, actueel, eigen en persoonlijk belang heeft dat hem in voldoende mate onderscheidt van anderen en dat rechtstreeks wordt geraakt (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 2 juli 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:2377](#)).

14.5. De verwijzing naar de brieven van De Keijser van 3 oktober 2019 en 17 februari 2021 baten [appellant] in dit kader niet. [...]

15. Over het betoog van [appellant] dat hij tijdens zijn detentie het onrechtmatig onthouden van arrestantenzorg niet kon aanvechten en dat als het oordeel van de rechtbank zou worden gevolgd, dit met zich brengt dat hem rechtsbescherming zou worden onthouden terwijl hij in zijn fundamentele rechten is geraakt, oordeelt de Afdeling als volgt.

15.1. Zoals de Afdeling eerder heeft geoordeeld tast de beperking van het recht op toegang tot de bestuursrechter tot belanghebbenden, in essentie niet het recht aan op toegang tot de rechter. Omdat [appellant] op grond van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb niet door de bestuursrechter kan worden ontvangen, kan uitsluitend een vordering bij de burgerlijke rechter worden ingesteld. Nu de burgerlijke rechter op grond van artikel 8:71 van de Awb, gelezen in samenhang met artikel 8:108 van die wet, is gebonden aan de in de vorige zin vervatte beslissing van de Afdeling, is effectieve rechtsbescherming gewaarborgd (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de Afdeling van 21 november 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BY3711](#), en de eerder genoemde uitspraak van 2 juli 2014). Anders dan [appellant] stelt, is de Afdeling niet gebleken dat hij tijdens zijn detentie in een politiecel of daarna, het volgens hem onrechtmatig onthouden van geestelijke gezondheidszorg, vanwege de opgelegde beperkingen, niet bij de civiele rechter kon aanvechten. Daarbij wordt opgemerkt dat een verdachte die op last van de officier van justitie in volledige beperkingen zit, te allen tijden toegang heeft tot zijn advocaat.

Het betoog van [appellant] slaagt niet.

15.2. Ook heeft [appellant], zoals hiervoor, onder 13, is vermeld, betoogd dat er naar analogie van de uitspraak van de Afdeling van 21 augustus 2013 ([ECLI:NL:RVS:2013:847](#)) geen ruimte is voor een strikt formele benadering en dat [appellant] daarom als belanghebbende moet worden aangemerkt. Hierover wordt als volgt geoordeeld.

15.3. In deze uitspraak heeft de Afdeling overwogen dat nu een reële mogelijkheid bestaat dat de appellant als gevolg van een besluit in een, aan het fundamentele recht op arbeid ontleend, belang zal worden geschaad, hem ter bescherming daarvan toegang tot de bestuursrechter niet mocht worden onthouden. De Afdeling heeft vervolgens geoordeeld dat deze appellant een voldoende eigen belang heeft om als belanghebbende te kunnen worden aangemerkt. De vergelijking met de situatie in deze uitspraak gaat niet op. [appellant] heeft in dit verband gewezen op schending van het verbod op martelen. Dit laatste ziet op een vermeende schending van een fundamenteel recht tijdens de detentie van [appellant] in een politiecel. Dat [appellant] in een fundamenteel recht wordt geraakt door de reactie van de inspectie op zijn handhavingsverzoek ter bescherming waarvan toegang tot de bestuursrechter nodig is, volgt daaruit niet. Het betoog van [appellant] slaagt niet. [...]

JnB 2022, 715

MK ABRS, 24-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2469](#)

minister van Economische Zaken en Klimaat.

Awb 1:3

BESLUIT. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 29 november 1996

([ECLI:NL:RVS:1996:ZF2410](#)) en 30 maart 2011, ([ECLI:NL:RVS:2011:BP9590](#)). I.c. omvat de mededeling van de minister in de brief een beoordeling van de vraag of de minister bevoegd is tot handhaving. Deze mededeling is van meer dan feitelijke aard en moet als een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb worden aangemerkt.

JnB 2022, 716

ABRS, 24-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2482](#)

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb 3:41, 4:17

BEKENDMAKING. I.c. heeft de Belastingdienst/Toeslagen naar aanleiding van het betoog van [appellant] dat hij het besluit niet heeft ontvangen, een schermprint van het toeslagenverstrekkingensysteem overgelegd, waarop is te zien dat dat besluit en de begeleidende brief op [...] zijn aangemaakt en [...] als dagtekening hebben. Uit deze print blijkt echter niet of en op welke datum het besluit en de begeleidende brief zijn verzonden. Met dit document is de verzending van het besluit naar de gemachtigde van [appellant] daarom niet aannemelijk gemaakt.

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. I.c. kan [appellant] niet worden tegengeworpen dat de ingebrekestelling prematuur was, omdat de Belastingdienst/Toeslagen bij brief de beslistermijn had verdaagd. Die brief was, zoals de Belastingdienst/Toeslagen heeft erkend, ten onrechte niet verzonden aan de gemachtigde van [appellant]. [appellant] betoogt dus terecht dat hij recht heeft op een dwangsom wegens het niet tijdig beslissen op zijn bezwaar.

JnB 2022, 717

ABRS, 24-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2461](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Awb 6:7

Algemene termijnenwet 1

BEZWAARTERMIJN. Dat PostNL op maandagen geen briefpost bezorgt, is geen omstandigheid die op grond van artikel 1 van de Algemene termijnenwet leidt tot verlenging van de bezwaartermijn. Die omstandigheid leidt er ook niet toe dat de dinsdag als tweede werkdag na de laatste dag van de bezwaartermijn moet worden aangemerkt. De maandag is immers een werkdag.

JnB 2022, 718

MK ABRs, 24-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2403](#)

college van burgemeester en wethouders van Westerveld.

Awb 8:55b

Burgerlijk Wetboek 3:13, 3:15

BEROEPSPROCEDURE. MISBRUIK VAN RECHT. I.c. heeft [appellant] zijn bevoegdheid om beroep in te stellen wegens het niet tijdig beslissen op zijn verzoeken, gevolgd door verzoeken om dwangsommen, misbruikt als bedoeld in artikel 3:13, gelezen in verbinding met artikel 3:15, van het BW. Gelet op het procesgedrag van [appellant] is de Afdeling in haar overtuiging gesterkt dat het appellant bij het instellen van de beroepen tegen het niet tijdig nemen van besluiten op zijn verzoeken om inzage alleen om het incasseren van dwangsommen te doen is.

Zie in dit verband ook de uitspraken van de ABRs van dezelfde datum inzake nrs.

[ECLI:NL:RVS:2022:2458](#), [ECLI:NL:RVS:2022:2459](#) en

[ECLI:NL:RVS:2022:2460](#).

JnB 2022, 719

MK ABRS, 07-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2635](#)

college van burgemeester en wethouders van Noordenveld, appellant sub 1.

Awb 8:41a, 8:51a

FINALE GESCHILBESLECHTING. Bestuurlijke lus. Omgevingsvergunning. I.c. bestaat er geen grond voor het oordeel dat de rechtbank uitspraak heeft gedaan in strijd met artikel 8:41a van de Awb. De rechtbank is niet verplicht een bestuurlijke lus toe te passen. De toepassing van artikel 8:51a van de Awb is een bevoegdheid van de bestuursrechter en geen verplichting. Het college heeft verder naar aanleiding van de tussenuitspraak van de rechtbank, waarbij toepassing is gegeven aan artikel 8:51a van de Awb, al de mogelijkheid gehad een geconstateerd gebrek in de besluitvorming te herstellen. De rechtbank is niet gehouden bij de einduitspraak opnieuw toepassing te geven aan artikel 8:51a van de Awb. Er stond bovendien ook niet vast dat er geen twijfel meer bestond over de feiten en de theoretische parkeervraag.

JnB 2022, 720

Rechtbank Rotterdam, 25-08-2022, [ECLI:NL:RBROT:2022:7117](#)

Autoriteit Consument en Markt, verweerder.

Awb 4:17, 5:51

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSSEN. Bestuurlijke boete. Beslistermijn. I.c. is het beroep tegen het niet tijdig beslissen met betrekking tot het opleggen van een bestuurlijke boete gegrond. Geoordeeld wordt dat het opstellen van een nader rapport in het kader van een boetezaak niet tot gevolg heeft dat de termijn wordt opgeschort totdat verweerder het nadere rapport heeft uitgebracht. De beslistermijn van artikel 5:51, eerste lid, van de Awb wordt opgeschort in de situatie die is genoemd in het tweede lid van die bepaling wanneer de gedraging aan het openbaar ministerie is voorgelegd. Die situatie is hier echter niet aan de orde.

Zie in dit verband ook de uitspraken van de rechtbank Rotterdam van dezelfde datum inzake nrs.

[ECLI:NL:RBROT:2022:7118](#) en [ECLI:NL:RBROT:2022:7119](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2022, 721

ABRS, 24-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2471](#)

Belastingdienst/Toeslagen.

Awb, 8:73 lid 1 (oud), titel 8.4

Wet nadeelcompensatie en schadevergoeding bij onrechtmatige besluiten (hierna: Wns) V lid 1 aanhef en onder a

SCHADEVERGOEDING. Kinderopvangtoeslag. Op grond van artikel V, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wns is, indien het verzoek van [appellante] moet worden begrepen als een tot de bestuursrechter gericht verzoek om de Belastingdienst/Toeslagen tot schadevergoeding te

veroordelen, titel 8.4 van de Awb, niet van toepassing op haar verzoek, maar het recht zoals dat voor 1 juli 2013 gold. Artikel 8:73, eerste lid, van de Awb (oud) biedt geen bevoegdheid aan de bestuursrechter om te oordelen op een verzoek om vergoeding van schade die het gestelde gevolg is van het niet betalen van een geldsom. Het betalen of niet uitbetalen van een geldsom is immers geen publiekrechtelijke rechtshandeling als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb en daarmee geen besluit waartegen beroep open staat. Deze bepaling biedt de bestuursrechter ook geen bevoegdheid om een rechtspersoon te veroordelen tot vergoeding van schade die is veroorzaakt door een besluit waartegen het beroep niet gegrond is verklaard. Ook biedt deze bepaling de bestuursrechter niet de bevoegdheid om een rechtspersoon te veroordelen tot vergoeding van schade door een of meer andere besluiten dan het besluit waartegen - in de procedure waarin het verzoek om schadevergoeding is ingediend - beroep is ingesteld.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2022, 722

MK ABRS, 24-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2469](#)

minister van Economische Zaken en Klimaat.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 1.1 lid 1, 2.4, 5.2 lid 1

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 3.36 lid 1, 7.1

Wet milieubeheer 18.1b

WABO. HANDHAVING. BEVOEGD GEZAG. Handhavingsverzoek voorbereiden en plaatsen windturbines. Dat de ministers de omgevingsvergunningen hebben verleend op grond van artikel 3.36 van de Wro, betekent niet dat het college niet meer het bevoegd gezag is voor de handhaving van de omgevingsvergunningen.

[...] Bij brief van [...] heeft de minister gereageerd op het verzoek van de vereniging van [...] om handhavend op te treden met betrekking tot het voorbereiden en plaatsen van windturbines in de Drentse Veenkoloniën.

Bij besluit van [...] heeft de minister het door de vereniging daartegen gemaakte bezwaar kennelijk niet-ontvankelijk verklaard.

[...] - Is de minister het bevoegde gezag voor de handhaving?

[...] 9.1. Gelet op artikel 7.1, tweede lid, van de Wro, is de bevoegdheid tot handhaving in beginsel neergelegd bij het bestuursorgaan dat bevoegd is tot het verlenen van een omgevingsvergunning. Dat volgt uit artikel 5.2, eerste lid, van de Wabo in samenhang met de definitie van "bevoegd gezag" in artikel 1.1 van die wet. Hoewel de vereniging en het college gelet hierop terecht betogen dat de rechtbank hieraan voorbij is gegaan en zich ten onrechte heeft beperkt tot artikel 7.1, eerste lid, van de Wro en de parlementaire geschiedenis van de totstandkoming van die wet, leidt dat niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak. Met de rechtbank is de Afdeling namelijk van oordeel dat de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat hij niet het bevoegd gezag is voor de handhaving van de omgevingsvergunningen. Daartoe overweegt de Afdeling als volgt.

9.2. In artikel 2.4, eerste lid, van de Wabo is bepaald dat het college van de gemeente waar het betrokken project in hoofdzaak zal worden of wordt uitgevoerd, beslist op de aanvraag om een omgevingsvergunning. In het tweede tot en met vijfde lid van deze bepaling staan uitzonderingen hierop. In dit geval hebben de ministers de omgevingsvergunningen verleend in de plaats van het in eerste aanleg bevoegde bestuursorgaan, te weten de colleges van burgemeester en wethouders van Borger-Odoorn en Aa en Hunze. De reden hiervoor is, zo staat in deze vergunningen, dat deze colleges niet tijdig op de aanvragen hebben beslist. Zoals ook volgt uit de uitspraak van 24 juni 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1480](#), onder 19.1, is de minister daartoe op grond van artikel 3.36, eerste lid, van de Wro bevoegd. Anders dan de vereniging en het college betogen, betekent dat echter niet dat het college niet meer het bevoegd gezag is, als bedoeld in de Wabo. De indeplaatsstelling als bedoeld in artikel 3.36, eerste lid, van de Wro valt niet onder een van de uitzonderingen als bedoeld in artikel 2.4, tweede tot en met vijfde lid, van de Wabo. Hierdoor geldt nog steeds de hoofdregel in artikel 2.4, eerste lid. Anders dan staat in de uitspraak van 21 februari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:616](#), onder 266.1, betekent dit dat het college van de gemeente waar het project in hoofdzaak zal worden of wordt uitgevoerd, op grond van artikel 5.2, eerste lid, in samenhang met artikel 1.1 van de Wabo het bevoegd gezag is voor de handhaving.

Voor zover de vereniging ook heeft verzocht om handhaving van normen uit de Wet milieubeheer, overweegt de Afdeling dat uit artikel 18.1b van die wet volgt dat het bestuursorgaan dat bevoegd is tot verlening van de omgevingsvergunning, ook belast is met de handhaving van de voorschriften die bij of krachtens de Wet milieubeheer gelden voor degene die het project uitvoert. Zoals hiervoor is overwogen, is dit het college waar het project in hoofdzaak zal worden of wordt uitgevoerd. [...]

JnB 2022, 723

Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 23-08-2022, [ECLI:NL:RBZWB:2022:4883](#)

college van burgemeester en wethouders van Terneuzen, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingswet (hierna: Wabo) 2.33

Activiteitenbesluit milieubeheer 2.15

WABO-milieu. Ambtshalve wijziging vergunningvoorschriften. I.c. heeft het college het haalbaarheidsonderzoek in redelijkheid kunnen opleggen. Eiseres heeft nooit eerder informatie verstrekt over de energiebesparende maatregelen die getroffen zijn en uit de verbruiksgegevens van de drie jaren voorafgaand aan het bestreden besluit kan het college niet opmaken dat er maatregelen genomen zijn. Zonder het door het college gevestigde energieonderzoek is het niet mogelijk om vast te stellen welke rendabele en technisch haalbare energie-efficiënte maatregelen door eiseres getroffen kunnen worden. De situatie van eiseres verschilt wezenlijk van de situatie in de door haar aangehaalde uitspraak van de ABRS van 1 augustus 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX3291](#), waarin het desbetreffende bedrijf betoogde dat geen energieonderzoek nodig was omdat uit de door het bedrijf overgelegde rapporten zou blijken dat in de inrichting al voldoende energiebesparende maatregelen waren getroffen.

JnB 2022, 724

MK Rechtbank Oost-Brabant, 19-08-2022, [ECLI:NL:RBOBR:2022:3457](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 onder e en i

WABO-milieu. Er wordt in BBT 12 en BBT 17 geen grondslag gevonden voor het voorschrijven van een altijd bereikbaar meldpunt voor klachten. De in voorschrift 1.5.1, aanhef en onder a, opgenomen verplichting tot het moeten beschikken over een doorlopend bereikbaar meldpunt voor klachten wordt niet noodzakelijk geacht ter bescherming van het milieu door het in werking zijn van de inrichting van eiseres. Het voorschrijven hiervan wordt bovendien onevenredig bezwarend geacht, in aanmerking nemende dat verweerder zelf beschikt over een permanent bereikbaar meldpunt voor milieuklachten.

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter ABRS, 23-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2426](#);
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 23-08-2022, [ECLI:NL:RBOBR:2022:3476](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Wro

JnB 2022, 725

Tussenuitspraak MK ABRS, 17-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2394](#)

college van burgemeester en wethouders van Boekel, verweerder.

Besluit uitvoering Crisis- en herstelwet (Besluit uitvoering Chw) 7c

Omgevingswet 2.8

WRO. DELEGATIE BIJ EEN BESTEMMINGSPLAN MET VERBREDE REIKWIJDTE.

Beroepen tegen besluiten van burgemeester en wethouders tot vaststelling van een bestemmingsplan. De gemeenteraad heeft de bevoegdheid om een bestemmingsplan met verbrede reikwijdte te herzien d.m.v. een delegatiebesluit gedelegeerd aan het college van burgemeester en wethouders. Staatsraad AG Nijmeijer heeft op 14-04-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1109](#), in deze zaak een conclusie genomen. De Afdeling is van oordeel dat delegatie kan, maar dat er wel, in de uitspraak aangegeven, eisen gelden.

[...] De gedelegeerde bevoegdheid (algemeen)

[...] 11. De conclusie van de AG geeft de Afdeling aanleiding om een aantal in de conclusie besproken aspecten van de delegatiebevoegdheid eerst te bespreken.

12. De Afdeling onderschrijft de conclusie van de AG dat een delegatiebesluit waarmee de bevoegdheid om een bestemmingsplan of een omgevingsplan vast te stellen door de gemeenteraad aan het college wordt gedelegeerd, een algemeen verbindend voorschrift is. Steun voor deze opvatting vindt de Afdeling in de totstandkomingsgeschiedenis van de Derde tranche Awb. Op blz. 181 van de memorie van toelichting (Kamerstukken II 1993/1994, 23 7000, nr. 3, toelichting bij het latere artikel 10:19 Awb) waar, meer in het algemeen, wordt stilgestaan bij de aard van een delegatiebesluit en het volgende wordt opgemerkt: [...]

Dit brengt mee dat het delegatiebesluit bekend had moeten worden gemaakt op de wijze beschreven in artikel 139 en 140 van de Gemeentewet, zoals deze artikelen luiden ten tijde van belang. In dit geval is dat niet gebeurd, zodat het delegatiebesluit moet worden geacht niet in werking te zijn getreden (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 27 januari 2010, [ECLI:NL:RVS:2010:BL0733](#)). In zoverre is sprake van een bevoegdheidsgebrek. De Afdeling ziet evenwel aanleiding om dit gebrek met toepassing van artikel 6:22 van Awb te passeren, omdat kan worden vastgesteld dat belanghebbenden niet door dit gebrek zijn benadeeld. Daarvoor is het volgende van belang. Vast

staat dat de raad het delegatiebesluit in zijn vergadering van 28 maart 2018 heeft genomen en dat het delegatiebesluit vervolgens is gepubliceerd op de in artikel 3:42 van de Awb beschreven wijze. De inhoud van het delegatiebesluit is beschikbaar gesteld op de website van de gemeente, waarop ook het bestemmingsplan is te raadplegen, terwijl bij de bekendmaking van de bestreden bestemmingsplannen naar deze vindplaats is verwezen. [appellant sub 1] en [appellant sub 2] en anderen hebben geen beroepsgrond over de bevoegdheid van het college en de kenbaarheid van het delegatiebesluit aangevoerd. Uit hun beroepschriften blijkt dat de inhoud van het delegatiebesluit bij hen bekend is en dat zij, net als de raad en het college, ervan uitgaan dat het delegatiebesluit in werking is getreden. De Afdeling ziet in dit gebrek dan ook geen reden voor vernietiging van het bestreden besluit. Dit neemt niet weg dat het delegatiebesluit wel alsnog overeenkomstig de Bekendmakingswet bekend moet worden gemaakt, ook met het oog op toekomstige besluitvorming.

13. De Afdeling onderschrijft voorts de conclusie van de AG dat het primaat van de vaststelling van een planregeling bij de raad berust. Het is dus aan de raad om te besluiten over het al dan niet delegeren van de bevoegdheid om delen van het plan vast te stellen. Daarbij dient de raad die delen van het plan waarvoor het college het bevoegde orgaan is, te begrenzen. De vraag of in een concreet geval sprake is van delegatie van delen van het plan, kan daarbij niet op voorhand op de door de AG bedoelde categoriale wijze worden beantwoord, maar is afhankelijk van de omstandigheden van het geval. De raad dient in het delegatiebesluit de bevoegdheid van het college voldoende concreet en objectief te begrenzen. Op grond van het delegatiebesluit moet dus uit een oogpunt van rechtszekerheid duidelijk en kenbaar zijn voor de vaststelling van welke delen van het bestemmingsplan het college het bevoegde orgaan is. Daarbij kan de bevoegdheid ook worden begrensd door beleidsregels van de raad, mits de begrenzing van de bevoegdheid op grond van die beleidsregels voldoende concreet en objectief te bepalen is. De beantwoording van de vraag of in een concreet geval een delegatiebevoegdheid voldoende concreet en objectief is begrensd, hangt uiteindelijk af van de omstandigheden van dat geval.

Ook het college kan beleidsregels vaststellen. Daarbij moet het gaan om beleidsregels die zien op de vraag hoe die gedelegeerde bevoegdheid in een concreet geval door het college wordt gebruikt. Die beleidsregels moeten blijven binnen de grenzen die in het delegatiebesluit zijn gesteld bij de gedelegeerde bevoegdheid en de beleidsregels van de raad. [...]

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Gemeente Boekel krijgt zestien weken om plan voor recreatie bij paardenhouderij in Boekel te herstellen") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2022, 726

MK ABRS, 07-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2557](#)

college van gedeputeerde staten van Utrecht, appellant.

Wet Natuurbescherming (hierna: Wnb)

Regeling ammoniak en veehouderij (hierna: Rav)

NATUURBESCHERMING. RAV-EMISSIEFACTOREN. Natuurvergunning wijziging

melkveehouderij. Een berekening van de emissie met de Rav-emissiefactor voor stalsysteem A1.13 kan niet zonder meer worden gebruikt in een voortoets of passende beoordeling voor

een natuurvergunning. Geconcludeerd wordt dat verschillende onderzoeken concrete aanknopingspunten bevatten dat de Rav-emissiefactoren voor emissiearme stallen in de melkveehouderij de werkelijke ammoniakemissie van deze stalsystemen waarschijnlijk onderschatten. Uit die onderzoeken volgt ook dat nader onderzoek nodig is naar de factoren die van belang zijn voor de goede werking van die systemen. Zolang de oorzaken van de twijfel over de juistheid van de emissiefactor niet duidelijk zijn, kan de emissie van het emissiearme stalsysteem A1.13 niet met behulp van de Rav-emissiefactor voor dat stalsysteem met de vereiste zekerheid in kaart worden gebracht.

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde datum inzake nrs. [ECLI:NL:RVS:2022:2622](#) en [ECLI:NL:RVS:2022:2624](#).

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) ("Onzeker of emissiearme stallen doen wat ze beloven") uitgebracht.

JnB 2022, 727

MK ABRS, 24-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2442](#)

college van gedeputeerde staten van Fryslân.

Wet natuurbescherming (Wnb) 1.11, 3.1, 3.5, 3.10, 3.31

NATUURBESCHERMING. SOORTENBESCHERMING. HANDHAVING. ZORGPLICHT. Afwijzing handhavingsverzoek i.v.m. (toekomstige) overtredingen van de Wnb in natuurgebied. I.c. is het belang van de stichting bij bespreking van gronden die zien op toekomstige festivals komen te vervallen. Art. 1.11 Wnb (zorgplicht) strekt niet zo ver om in een geval als dit, waar al geconcludeerd is dat geen aanleiding is voor preventief handhavend optreden, dan wel handhavend optreden om herhaling te voorkomen, desondanks een last op te laten leggen. Gesteld noch gebleken is dat de implementatie van de Habitatrictlijn in hoofdstuk 3 van de Wnb onjuist of onvolledig is.

[...] 1. De stichting heeft [...] verzocht om (preventieve) handhaving in verband met (toekomstige) overtredingen van de Wnb in het natuurgebied "De Groene Ster" nabij Leeuwarden.

[...] 2. Deze verzoeken zijn door het college afgewezen. [...]

[...] Intensief gebruik bij festivals

[...] 4.2. De Afdeling is van oordeel dat, voor zover de handhavingsverzoeken betrekking hebben op toekomstige festivals in "De Groene Ster", het belang van de stichting bij bespreking van deze hoger beroepsgronden is komen te vervallen. De Afdeling zal deze gronden dan ook niet bespreken. Een eventuele vernietiging van de weigering om preventief handhavend op te treden tegen festivals in 2018 kan niet bijdragen aan het doel dat de stichting heeft met het verzoek om preventief handhavend op te treden. Weliswaar was voor een groot deel sprake van terugkerende festivals, in welk verband een oordeel dienstig kan zijn met het oog op toekomstige edities, maar er zijn een aantal omstandigheden die maken dat dat in dit geval niet zo is.

De festivals waar het verzoek over gaat, hebben inmiddels bijna vier jaar geleden plaatsgevonden. In deze vier jaar hebben festivals gedeeltelijk wel en gedeeltelijk geen doorgang gevonden; onder meer vanwege de coronapandemie. Daarbij is het reguliere gebruik van het gebied ook doorgegaan en mogelijk gewijzigd, eveneens in verband met corona. [...]

Daarnaast is als gevolg van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank Noord-Nederland van 6 juli 2022, [ECLI:NL:RBNNE:2021:2790](#), het festival Welcome to the Village 2021 niet

doorgegaan. Inmiddels is gebleken dat dit festival in de toekomst niet meer in "De Groene Ster" zal plaatsvinden. Uit wat op de zitting is besproken, is gebleken dat dit jaar alleen voorzien wordt om het festival Psy-fy door te laten gaan in dit gebied, maar nu in september, in plaats van augustus, met andere gevolgen voor soorten in dit gebied dan waar eerder vanuit was gegaan. [...]

Ter zitting heeft de stichting betoogd dat het niettemin van belang is om aan een omgevingsvergunning en mogelijk een ontheffing voor te houden festivals een preventieve last onder dwangsom te verbinden, zodat niet pas achteraf kan worden opgetreden als is geconstateerd dat de voorschriften in de vergunning worden overtreden. Het stelsel van de vergunningverlening leent zich er naar het oordeel van de Afdeling echter niet voor om een last onder dwangsom te verbinden aan een dergelijke toestemming. Voor zover het nodig is om voorwaarden aan toestemmingen te verbinden, dienen die aan de toestemming te worden verbonden en vormen die voorschriften de grondslag voor handhavend optreden. [...]

[...] Regulier gebruik en maaiwerkzaamheden

[...] 6.2 [...] Voor zover de stichting stelt dat artikel 1.11 van de Wnb er toe noopt in een kwetsbaar gebied als dit desondanks preventief handhavend op te treden, dan wel handhavend op te treden ter voorkoming van herhaling, volgt de Afdeling dit betoog niet. Nog los van de vraag of de zorgplicht op zichzelf een grondslag kan vormen voor handhavend optreden in de door de stichting bedoelde zin, strekt dit artikel niet zo ver om in een geval als dit, waar al geconcludeerd is dat geen aanleiding is voor preventief handhavend optreden, dan wel handhavend optreden om herhaling te voorkomen, desondanks een last op te laten leggen. Dat zou namelijk betekenen dat handhavend optreden op deze grondslag in alle gevallen en los van de omstandigheden zou kunnen plaatsvinden, terwijl het stelsel van handhaving in de Awb en de Wnb er op is gericht om een passende reactie te bieden op concrete (dreigende of herhalende) overtredingen.

[...] Strijd met EU-recht

[...] 8.1. Voor zover de stichting stelt dat het Nederlandse recht geen doeltreffende rechtsbescherming biedt bij het voorkomen van overtredingen van de Wnb, en daarmee de Habitatrichtlijn niet juist is geïmplementeerd, overweegt de Afdeling als volgt. De vraag naar de rechtstreekse werking van de bepalingen van een richtlijn - in dit geval de Habitatrichtlijn - kan alleen rijzen in gevallen van incorrecte implementatie of indien de volledige toepassing van de richtlijn niet daadwerkelijk is verzekerd (uitspraak van de Afdeling van 25 juli 2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX2543](#)). Voor zover in deze zaak van belang, is de richtlijn omgezet in hoofdstuk 3 van de Wnb. Dit hoofdstuk bevat voor die soorten die worden beschermd op grond van de Habitatrichtlijn verbodsbepalingen die de grondslag bieden voor handhavend optreden. Daarnaast bevat artikel 1.11 van de Wnb een zorgplicht die dient als vangnetbepaling. Gesteld noch gebleken is dat de implementatie van de richtlijn in dit hoofdstuk onjuist of onvolledig is. Op grond van hoofdstuk 7, gelezen in samenhang met de bepalingen uit hoofdstuk 5 van de Awb van de Wnb kan het bevoegd gezag namelijk ook daadwerkelijk handhavend optreden. [...]

JnB 2022, 728

MK ABRS, 17-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2334](#)

college van gedeputeerde staten van Gelderland, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

NATUURBESCHERMING. GEBIEDSBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. WINDTURBINES. RELATIVITEITSVEREISTE. AERIUS-BEREKENING. Invoergegevens, transportbewegingen en 5 km-grens. PROJECT. Omdat de hoogte van de windturbines invloed kan hebben op de

mogelijke effecten als gevolg van het project, was het i.c. nodig om de omvang van het project te borgen in het besluit. VOORSCHRIFTEN. NEVELE-ARREST. De windturbinebepalingen in het Activiteitenbesluit en de Activiteitenregeling maken geen onderdeel uit van het in de Wnb opgenomen wettelijk beoordelingskader van de Wnb-vergunning.

[...] vergunning op grond van de [...] ([...] Wnb) verleend voor het realiseren en exploiteren van 3 windturbines op de locatie Windpark IJsselwind [...].

[...] Relativiteitsvereiste

[...] 6.2. [...] De percelen van [...] liggen op een afstand van achtereenvolgens 365 m, 415 m en 590 m van het Natura 2000-gebied Rijntakken - deelgebied Uiterwaarden IJssel. Het gebied tussen deze percelen en het Natura 2000-gebied is een grotendeels open gebied, waar geen bebouwing aanwezig is. [appellante sub 1] en anderen hebben op de zitting toegelicht dat de woningen een verhoogde ligging hebben. Dat is door het college niet weersproken. Gelet op het voorgaande is de Afdeling van oordeel dat het Natura 2000-gebied deel uitmaakt van de woon- en leefomgeving van [appellant sub 1A], Ter Avest en [appellante sub 1], zodat in dit geval verwevenheid bestaat tussen de individuele belangen van [appellante sub 1] en anderen en het algemene belang dat de Wnb beoogt te beschermen. [...]

[...] Aerius-berekening

[...] - Invoergegevens

[...] 11.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraken van 18 juli 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:2454](#), en van 4 augustus 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1760](#), moet een belanghebbende die opkomt tegen een besluit ter onderbouwing waarvan met toepassing van het programma AERIUS Calculator een onderzoek naar de effecten van stikstof is gedaan, inzage kunnen hebben in de gemaakte keuzen bij de invoer in het programma AERIUS Calculator. Dit brengt mee dat de aan het gebruik van het programma AERIUS Calculator ten grondslag liggende gegevens van de gebruiker, dat wil zeggen diens maatwerkinvoergegevens, uit eigen beweging op papier of op een andere wijze waarneembaar worden overgelegd als op de zaak betrekking hebbende gegevens. Daarbij is voldoende dat duidelijk is gemaakt welke keuzen bij de invoer zijn gemaakt bij de maatwerkinvoergegevens. Als belanghebbenden voor de onderbouwing van hun beroep ook behoefte hebben aan (informatie over) standaardgegevens, als die niet inzichtelijk zijn gemaakt, dan moet het bestuursorgaan deze op verzoek van belanghebbenden ter beschikking stellen op papier of in andere leesbare of waarneembare vorm of de mogelijkheid bieden deze in te zien. Van belanghebbenden kan worden gevergd hun verzoek om informatie en inzage in de maatwerk- en standaardinvoergegevens en de op basis daarvan met AERIUS Calculator verrichte berekeningen tijdig in de procedure te doen. Daarbij moet - zo mogelijk - worden toegelicht om welke specifieke gegevens het gaat, zodat het bestuursorgaan daar zo gericht en duidelijk mogelijk inzage in kan geven.

[...] 11.2. [...] Over nieuwe versies van AERIUS Calculator heeft de Afdeling al eerder overwogen dat de omstandigheid dat AERIUS regelmatig wordt aangepast naar aanleiding van nieuwe gegevens en inzichten, niet betekent dat een bestuursorgaan zich bij het nemen van het besluit niet kon baseren op de versie van AERIUS die toen beschikbaar was en geschikt is voor het maken van de stikstofdepositieberekeningen. Vergelijk de uitspraken van de Afdeling van 22 april 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:1110](#), en van 4 augustus 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1760](#). Het college heeft dus in beginsel gebruik mogen maken van de AERIUS-calculator die op het moment van het nemen van het besluit beschikbaar was.

[...] - Transportbewegingen

[...] - 5 km-grens

[...] 13.1 [...] In de uitspraak van 20 januari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:105](#), heeft de Afdeling overwogen dat de rekengrens van 5 km voor de berekening van stikstofdepositie als gevolg van verkeer onvoldoende is gemotiveerd. Die situatie doet zich in dit geval echter niet voor, omdat het niet aannemelijk is dat het project leidt tot een toename van stikstofdepositie op daarvoor gevoelige habitats die liggen op meer dan 5 km van de in dit geval relevante bronnen. [...]

[...] Omvang en maatvoering project; rechtszekerheid

[...] 14.2. [...] Omdat de hoogte van de windturbines, anders dan bij de funderingen, invloed kan hebben op de mogelijke effecten als gevolg van het project, was het in dit geval nodig om de omvang van het project te borgen in het besluit. Gelet hierop is het besluit in zoverre in strijd met de rechtszekerheid.

[...] Voorschriften

[...] 18.1. De vraag is in hoeverre uitgangspunten van de wijze van uitvoering van het project die bepalend zijn voor de stikstofdepositiegevolgen, in de Wnb-vergunning geborgd moeten worden. Daarbij geldt als uitgangspunt dat een gebruikelijke en reëel te verwachten uitvoeringswijze niet hoeft te worden voorgeschreven. Zoals hiervoor onder 14.1 is overwogen, is het niet nodig om de omvang van de funderingen te borgen in het besluit. Daarbij is van betekenis dat de maximale hoeveelheid stikstofemissie in paragraaf 4.1 van de toelichting is opgenomen en deze toelichting onderdeel uitmaakt van de Wnb-vergunning. Verder heeft de Afdeling onder 11.2 overwogen dat het gebruik van Stage IV-materieel een reëel en aannemelijk uitgangspunt is. Daarom hoeft dit in het besluit ook niet te worden voorgeschreven. Gelet op alles wat hiervoor is overwogen, ziet de Afdeling ook geen aanleiding voor het oordeel dat de overige uitgangspunten van de wijze van uitvoering van het project geborgd hadden moeten worden.

[...] Het Nevele-arrest

[...] 19.1. In de uitspraak van 30 juni 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1395](#), is de Afdeling ingegaan op de vraag of de windturbinebepalingen in het Activiteitenbesluit en de Activiteitenregeling moeten worden aangemerkt als plan of programma waarvoor op grond van de SMB-richtlijn een milieubeoordeling is vereist. De Afdeling heeft die vraag, gelet op het Nevele-arrest, bevestigend beantwoord. Omdat voor de windturbinebepalingen geen milieubeoordeling is gemaakt, moeten die bepalingen, zo volgt uit de uitspraak van 30 juni 2021, buiten toepassing blijven. De windturbinebepalingen in het Activiteitenbesluit en de Activiteitenregeling maken echter geen onderdeel uit van het in de Wnb opgenomen wettelijk beoordelingskader van de Wnb-vergunning. Dat volgt uit artikel 2.7 en verder van de Wnb. Dit betekent dat het college de Wnb-vergunning terecht niet vanwege het Nevele-arrest heeft geweigerd. Of de Wnb-vergunning als vergunning geldt in de zin van de Mer-richtlijn, wat daar ook van zij, is geen reden om daar anders over te oordelen.

Het betoog slaagt niet. [...]

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2022:2385](#) over de geweigerde intrekking van de Wnb-vergunning en -onthefing.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2022, 729

Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 12-08-2022,

[ECLI:NL:RBZWB:2022:4687](#)

dagelijks bestuur van waterschap Scheldestromen, verweerder.

Waterwet

WATERWET. EVENREDIGHEID. Last onder dwangsom wegens overtreding algeheel onttrekkingsverbod van oppervlaktewater uit een oppervlaktewaterlichaam. I.c. wordt geoordeeld dat verweerder tot het standpunt is kunnen komen dat handhavend optreden niet zodanig onevenredig is in verhouding tot de daarmee te dienen belangen dat verweerder daarvan had behoren af te zien. De dijkgraaf heeft tot een algeheel onttrekkingsverbod besloten vanwege de aanhoudende droogte in de provincie Zeeland in de zomer van 2022 en de nadelige gevolgen die dat kan hebben. Het waterschap wil de beperkte hoeveelheid water benutten om het water zo lang mogelijk vast te houden en onomkeerbare schade te beperken. Het besluit zal leiden tot nadelige gevolgen, ook voor het akkerbouwbedrijf van verzoekers, maar dit is echter inherent aan het algeheel onttrekkingsverbod (waarop overigens nog enkele uitzonderingen of verbijzonderheden zijn aangebracht).

Overige jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 31-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2547](#);

- ABRS, 24-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2464](#);

- ABRS, 24-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2474](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2022, 730

MK CRvB, 18-08-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:1862](#)

korpschef van politie.

Besluit algemene rechtspositie politie (Barp) 53

AMBTENARENRECHT. PTSS. BUDDYHOND. VERZOEK VERGOEDING KOSTEN VAN DE AANPASSING VAN TRAPPEN IN DE WONING TEN BEHOEVE VAN EEN BUDDYHOND TERECHT AFGEWEEZEN. De Raad is van oordeel dat de korpschef met het als beleid aan te merken vaste gedragslijn niet buiten de grenzen van een redelijke beleidsbepaling is getreden. Vaststaat dat de kosten die appellante vergoed wil krijgen niet vallen onder de in de vaste gedragslijn genoemde onderhoudskosten en medische kosten van de buddyhond. De bij het bestreden besluit gehandhaafde afwijzing om de kosten van de aanpassing van de trappen te vergoeden is dan ook in overeenstemming met het door de korpschef gevoerde beleid.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2022, 731

MK CRvB, 15-08-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:1793](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Associatieovereenkomst met Algerije (Associatieovereenkomst) 68 lid 4

Algemene nabestaandenwet (ANW) 17 lid 3

Wet beperking export uitkeringen (Wet BEU)

Wet Woonlandbeginsel in de sociale zekerheid (Wwsz)

NABESTAANDENWET. EXPORT VAN UITKERING. PREJUDICIËLE VRAAG. De Raad zal de vraag aan het Hof voorleggen of Algerijnse werknemers of hun nabestaanden voor de rechter een rechtstreeks beroep kunnen doen op artikel 68, vierde lid, van de Associatieovereenkomst met Algerije.

De Centrale Raad van Beroep verzoekt het Hof bij wijze van prejudiciële beslissing als bedoeld in artikel 267 van het VWEU uitspraak te doen over de volgende vragen:

1. Moet artikel 68, vierde lid, van de Associatieovereenkomst zo uitgelegd worden dat het van toepassing is op een in Algerije woonachtige nabestaande van een overleden werknemer die haar nabestaandenuitkering wil exporteren naar Algerije?

Zo ja,

2. Moet artikel 68, vierde lid, van de Associatieovereenkomst gelet op haar bewoordingen en op het doel en de aard ervan zo uitgelegd worden dat het rechtstreeks toepasselijk is, zodat personen op wie deze bepaling van toepassing is het recht hebben om zich er voor de rechterlijke instanties van de lidstaten rechtstreeks op te beroepen, om ervoor te zorgen dat hiermee strijdige nationaalrechtelijke regels buiten toepassing worden gelaten?

Zo ja,

3. Moet artikel 68, vierde lid, van de Associatieovereenkomst zo worden uitgelegd dat het in de weg staat aan toepassing van het woonlandbeginsel, als bedoeld in artikel 17, derde lid, van de ANW, welke leidt tot een beperking van de export van de nabestaandenuitkering naar Algerije?

- houdt de verdere behandeling van dit geding aan totdat het Hof uitspraak zal hebben gedaan.

JnB 2022, 732

MK CRvB, 04-08-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:1814](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Awb 4:84

Algemene Kinderbijslagwet (AKW) 14 lid 3

beleidsregel SB1076

KINDERBIJSLAG. HOORPLICHT. 1. De Raad is van oordeel dat de SvB in dit geval voorafgaande aan het nemen van het bestreden besluit appellante had moeten horen, omdat het bestreden besluit berust op ander beleid, dat pas naar aanleiding van de uitspraak van de Raad van 6 mei 2021 [ECLI:NL:CRVB:2021:1065](#) aan de besluitvorming ten grondslag is gelegd. 2. In geval van overige omstandigheden verhoogt de SvB volgens zijn beleidsregels de uitkering met volledig terugwerkende kracht, tot een maximum van vijf jaar, als zich een bijzonder geval voordoet waarin het van hardheid zou getuigen om de terugwerkende kracht tot een jaar te beperken. I.c. heeft de SvB zich terecht op het standpunt gesteld dat geen sprake is van een bijzonder geval in de zin van dit beleid. 3. Gelet op het feit dat appellante de

vaststelling van haar vreemdelingenrechtelijke positie tot in hoogste instantie heeft aangevochten en gelet op het feit dat er een opeenstapeling van overheidsbesluiten is geweest waarbij achteraf gezien foute inschattingen zijn gemaakt, ten nadele van kwetsbare mensen, komt de Raad tot de slotsom dat sprake is van zodanig bijzondere omstandigheden dat die de SvB aanleiding hadden moeten geven met toepassing van artikel 4:84 van de Awb af te wijken van zijn beleid. Het gevolg van onverkorte toepassing van het beleid is onder deze omstandigheden onevenredig ten opzichte van het hiermee te dienen doel, te weten rechtszekerheid voor het bestuursorgaan. Het feit dat de SvB geen verwijt treft, doet voor de toepassing van artikel 4:84 van de Awb niet ter zake.

De Raad voorziet zelf in die zin dat aan appellante over het eerste kwartaal van 2012 tot en met het tweede kwartaal van 2013 kinderbijslag wordt toegekend.

JnB 2022, 733

MK CRvB, 27-07-2022, [ECLI:NL:CRVB:2022:1878](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Algemene Kinderbijslagwet (AKW) 7a lid 1

Besluit uitvoering kinderbijslag 11 lid 1

Beoordelingskader BUK (Beoordelingskader)

KINDERBIJSLAG. INTENSIEVE ZORG. I.C. RECHT OP DUBBELE KINDERBIJSLAG. De Raad is van oordeel dat appellante het medisch advies voldoende heeft weerlegd. Hieruit volgt dat sprake is van intensieve zorg als bedoeld in artikel 11, eerste lid, van het Besluit uitvoering kinderbijslag en artikel 7a, eerste lid, van de AKW bij het item lichaamshygiëne van het Beoordelingskader, zodat op dit item een punt wordt gescoord. De Raad concludeert dat in totaal drie punten moeten worden toegekend en dat appellante met ingang van het tweede kwartaal van 2019 recht op dubbele kinderbijslag heeft.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2022, 734

Rechtbank Overijssel, 30-08-2022, [ECLI:NL:RBOVE:2022:2463](#)

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, namens deze de Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Awb 1:3 lid 3, 4:2

BW 7:669 lid 3 onderdeel a

Tweede Tijdelijke Noodmaatregel Overbrugging voor behoud van Werkgelegenheid (NOW-2) 8 lid 9

NOW. VASTSTELLING DEFINITIEVE TEGEMOETKOMING OP NIHIL; TERUGVORDERING VOORSCHOT. ONTSLAGAANVRAAG WERKNEMERS. De rechtbank is van oordeel dat i.c. niet kan worden gesproken van een volwaardige en als definitief bedoelde aanvraag in de zin van artikel 1:3, lid 3 en artikel 4:2 van de Awb. Van een verzoek om toestemming om de

arbeidsovereenkomst van één of meer werknemers op te zeggen op grond van artikel 7:669, lid 3, onderdeel a van het BW is geen sprake. Gegrond beroep.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2022, 735

Rechtbank Limburg, 04-08-2022, [ECLI:NL:RBLIM:2022:5971](#)

Belastingdienst Toeslagen, verweerder.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 2 lid 1 onder e, 4

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. HUURTOESLAG. KIND. Uitleg begrip kind in de zin van artikel 4 Awir. In dit artikel is geen leeftijdsgrens opgenomen. Uit de Awir, de Wht en de wetsgeschiedenis bij deze wetten volgt niet dat het begrip “kind” in artikel 4 van de Awir is beperkt tot kinderen die jonger zijn dan 18 jaar. Dat in andere specifieke wetten en regelingen personen die ouder zijn dan 18 jaar niet als “kind” worden aangemerkt, maakt dit niet anders.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verklaring omtrent het gedrag

JnB 2022, 736

Rechtbank Overijssel, 15-08-2022, [ECLI:NL:RBOVE:2022:2345](#)

minister voor Rechtsbescherming (verweerder)

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens (Wjsg) 28, 35

VOG. SUBJECTIEVE CRITERIUM. EVENREDIGHEID. Afwijzing vog voor functie ondersteunend ambulant medewerker volwassenen. Zedendelict. I.c. had de objectieve vaststelling van het risico voor de samenleving in het geval van eiseres moeten leiden tot afgifte van de VOG op grond van het subjectieve criterium. Verwijzing naar ABRS 02-02-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#).

[...] In deze uitspraak beoordeelt de rechtbank het beroep van eiseres tegen de afwijzing van haar aanvraag om afgifte van een Verklaring Omtrent het Gedrag (hierna: VOG) voor de functie van ondersteunend ambulant medewerker volwassenen [...].

[...] 7.1 Uitgangspunt is dat verweerder in het kader van de afgifte van een VOG beoordelingsruimte heeft. Dat betekent dat beoordeeld moet worden of verweerder in redelijkheid het belang van de bescherming van de in de beoogde functie aan eiseres toevertrouwde kwetsbare personen zwaarder heeft kunnen laten wegen dan het belang van eiseres. Omdat de beroepsgronden van eiseres daartoe aanleiding geven, zal de rechtbank de (uitkomst van de) belangenafweging toetsen aan de norm die is neergelegd in artikel 3:4, tweede lid van de Algemene wet bestuursrecht. De rechtbank vindt daarvoor steun in de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) van 2 februari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:285](#). Bij deze rechterlijke toets speelt een belangrijke rol dat de weigering van de VOG ingrijpend is voor eiseres in de zin dat zij voor een

onbepaalde tijd in belangrijke mate wordt belemmerd in toetreding tot de arbeidsmarkt met name tot dat deel waarvoor zij is opgeleid.

[...] 7.5 De rechtbank is, alles afwegende en in samenhang gezien, van oordeel dat het bestreden besluit evident onevenwichtig is en strijd oplevert met artikel 3:4, tweede lid, van de Awb. Alhoewel eiseres een grote fout in haar leven heeft begaan, had verweerder meer oog moeten hebben voor de bijzondere aard van het zedendelict en de specifieke omstandigheden waaronder het heeft plaatsgevonden, de persoon van eiseres en wat daarover is te lezen in het strafvonnis, en de ontwikkelingen die eiseres nadien volgens de reclassering en de behandelend psycholoog heeft laten zien. En vooral ook het rechterlijke oordeel op basis van deskundig advies dat eiseres weer belast kon worden met het eenhoofdige gezag over haar kinderen. Uit dit alles kan geen dan wel een zeer geringe kans op recidive worden afgeleid, zelfs voor de meest kwetsbare personen in deze : de kinderen van eiseres. Daarbij speelt het zwaarwegende belang voor eiseres om arbeid te kunnen aanvaarden juist voor de toekomst van haar kinderen. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB 2022, 737

MK ABRS, 13-07-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1995](#)

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Richtlijn 2003/4/EG

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 11

WOB. PERSOONLIJKE BELEIDSOPVATTINGEN. MILIEU-INFORMATIE. Voor het aanmerken van informatie als milieu-informatie is niet vereist dat het uitsluitend gaat over definitieve maatregelen of activiteiten. Ook de bespreking van en de mogelijke aanloop naar maatregelen of activiteiten moeten als milieu-informatie aangemerkt worden. CONCEPTRAPPORTEN. AMBTELIJKE OPMERKINGEN. I.c. zijn de conceptrapporten bestemd voor intern beraad, maar ze bevatten geen persoonlijke beleidsopvattingen. Ambtelijke opmerkingen met tekstvoorstellen en suggesties ter verbetering van de conceptrapporten zijn wel persoonlijke beleidsopvattingen bestemd voor intern beraad.

[...] 1. [appellant] heeft de minister verzocht om openbaarmaking van stukken over - kort samengevat - de toepassing van thermisch gereinigde grond (TGG), teerhoudend asfaltgranulaat en klei bij de aanleg van de zeedijk en zeewering ter hoogte van Perkpolder en Walsoorden. De minister heeft meerdere stukken gedeeltelijk openbaar gemaakt. In hoger beroep gaat het alleen nog om de weigering op grond van artikel 11 van de Wob om delen van een zevental stukken openbaar te maken. [...]

[...] 6.1. De definitie van het begrip milieu-informatie staat in artikel 19.1a, eerste lid, van de Wet milieubeheer. Deze definitie is ontleend aan artikel 2 van Richtlijn 2003/4/EG van het Europees Parlement en de Raad van 28 januari 2003 inzake de toegang van het publiek tot milieu-informatie en tot intrekking van Richtlijn 90/313/EEG van de Raad (PB 2003, L 41) (hierna: de Richtlijn). Uit rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) volgt dat het begrip milieu-informatie een ruime betekenis heeft. Zie het arrest van het Hof van 26 juni 2003,

Commissie/Frankrijk, ECLI:EU:C:2003:371, punt 44. Het gaat in deze zaak met name om de onderdelen a, b en c van artikel 19.1a, eerste lid, van de Wet milieubeheer. [...]

6.2. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, bevatten de documenten 2, 3, 5, 9, 14 en 16 milieu-informatie. Voor dat oordeel is van belang dat de weggelakte informatie gaat over de toepassing van TGG om daarmee een zeedijk en zeewering aan te leggen. Die informatie gaat dus over de toestand van de bodem en maatregelen die op de bodem een uitwerking hebben of kunnen hebben. Gelet op de definitie van milieu-informatie in artikel 19.1a, eerste lid, van de Wet milieubeheer is voor het aanmerken van informatie als milieu-informatie niet vereist dat het uitsluitend gaat over definitieve maatregelen of activiteiten. Ook de bespreking van en de mogelijke aanloop naar maatregelen of activiteiten moeten als milieu-informatie aangemerkt worden. Opvattingen over de toestand van elementen van het milieu, factoren die die elementen aantasten of waarschijnlijk aantasten en maatregelen die op die elementen en factoren een uitwerking hebben of kunnen hebben, moeten met andere woorden ook als milieu-informatie aangemerkt worden. Hetzelfde geldt voor de duiding van deze onderwerpen. De minister heeft zich dan ook ten onrechte op het standpunt gesteld dat de persoonlijke beleidsopvattingen niet als milieu-informatie aangemerkt kunnen worden, omdat deze te ver verwijderd zouden zijn van de definitieve maatregelen ten aanzien van de daadwerkelijke toepassing van TGG.

[...] Conceptrapporten van Deltares

[...] 7.2. Artikel 4, eerste lid, aanhef en onder e, van de Richtlijn bepaalt dat de lidstaten kunnen bepalen dat een verzoek om openbaarmaking van milieu-informatie kan worden geweigerd als het verzoek over interne mededelingen gaat, rekening houdend met het openbaar belang dat met bekendmaking wordt gediend. Nederland heeft deze bepaling omgezet in artikel 11 van de Wob. Voor zover het gaat om milieu-informatie, moet deze bepaling in het licht van artikel 4 van de Richtlijn worden uitgelegd. Dat betekent dat in dit geval moet worden beoordeeld of de conceptrapporten interne mededelingen zijn én of deze persoonlijke beleidsopvattingen bevatten.

[...] 7.4. De conceptrapporten zijn afkomstig van Deltares en dus van een externe bron en zijn niet buiten de muren van Rijkswaterstaat terechtgekomen. Dat betekent dat de conceptrapporten aangemerkt kunnen worden als interne mededelingen. De minister heeft zich daarom terecht op het standpunt gesteld dat de conceptrapporten bestemd zijn voor intern beraad.

7.5. De conceptrapporten bevatten echter geen persoonlijke beleidsopvattingen. De conceptrapporten zijn namelijk het resultaat van een door Deltares zo objectief mogelijk verricht onderzoek van feitelijke aard. [...] De conceptrapporten bevatten een omschrijving van de aanpak van het onderzoek, een gebiedsomschrijving, onder andere over de bodemopbouw, de onderzoeksresultaten van TGG en het milieu, de onderzoeksresultaten van TGG en de constructie van de dijk, conclusies en aanbevelingen voor maatregelen en monitoring. Het gaat om feitelijke en technische informatie. Daarom gaat het niet om persoonlijke beleidsopvattingen. Zie de uitspraak van 19 januari 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:175](#), onder 7.4. Dat betekent dat de minister openbaarmaking van de conceptrapporten niet met een beroep op artikel 11, eerste lid, van de Wob heeft mogen weigeren.

7.6. Wat in rechtsoverweging 7.5 is overwogen, geldt alleen voor de conceptrapporten zelf en niet voor de opmerkingen die een medewerker van Rijkswaterstaat daarbij heeft gemaakt. Het gaat om opmerkingen met tekstvoorstellen en suggesties ter verbetering van de conceptrapporten. Dat zijn persoonlijke beleidsopvattingen bestemd voor intern beraad. Voor die opmerkingen geldt echter dat de minister op grond van artikel 11, tweede lid, van de Wob met het oog op een goede en democratische bestuursvoering informatie kan verstrekken in niet tot personen herleidbare vorm. De

minister heeft niet deugdelijk gemotiveerd waarom hij niet van deze bevoegdheid gebruikmaakt. Daarnaast bevatten de opmerkingen ook milieu-informatie. [...] De minister heeft voor de opmerkingen die milieu-informatie bevatten, nagelaten het belang van de bescherming van de persoonlijke beleidsopvattingen af te wegen tegen het belang van openbaarmaking, terwijl artikel 11, vierde lid, van de Wob dat vereist. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet politiegegevens

JnB 2022, 738

MK ABRS, 13-07-2022, [ECLI:NL:RVS:2022\(EU\):2007](#)

korpschef van politie.

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 7, 8

EVRM 8

Richtlijn (EU) 2016/680 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens door bevoegde autoriteiten met het oog op de voorkoming, het onderzoek, de opsporing en de vervolging van strafbare feiten of de tenuitvoerlegging van straffen (Richtlijn)

Wet politiegegevens (Wpg) 1 aanhef en onder a, 2, 25, 27

Politiewet 2012 3

Tijdelijke wet bestuurlijke maatregelen terrorismebestrijding 2 lid 1

WET POLITIEGEGEVENS. TOEPASSINGSBEREIK RICHTLIJN. I.c. valt de verwerking van de persoonsgegevens van [appellant] binnen het toepassingsbereik van Richtlijn EU 2016/680 en daarom is de Wpg van toepassing. RECHT OP INZAGE. UITZONDERING. MOTIVERING. Voor zover inzage in de bestuurlijke rapportages nadelige gevolgen heeft voor de politiewerkzaamheden, moet de korpschef dat specifiek motiveren. De korpschef kan inzage ook niet weigeren vanwege de omstandigheid dat [appellant] mogelijk al via een andere procedure kennis heeft kunnen nemen van enkele registraties die zijn opgenomen in de bestuurlijke rapportages. Het recht op inzage is er namelijk voor bedoeld om te controleren of de in de bestuurlijke rapportages opgenomen informatie juist is.

[...] Bij besluit van [...] heeft de korpschef een verzoek van [appellant] om inzage in en informatie over de verwerking van hem betreffende persoonsgegevens gedeeltelijk afgewezen.

[...] Valt de verwerking van de persoonsgegevens onder het toepassingsbereik van de Richtlijn?

5. Tussen partijen is niet in geschil dat de verwerking van de persoonsgegevens in de bestuurlijke rapportages gelet op artikel 2, eerste lid, van de Wpg onder het toepassingsbereik van die wet valt. Een groot deel van de Wpg, waaronder artikel 27, is een implementatie van de Richtlijn. Beoordeeld moet worden of de verwerking van de persoonsgegevens van [appellant] in dit geval ook onder het toepassingsbereik van de Richtlijn valt.

5.1. In rechtsoverwegingen 69-72 van het arrest van het Hof van Justitie van 22 juni 2021 (B tegen Latvijsas Republikas Saeima, ECLI:EU:C:2021:504, r.o. 69 en 70), is uiteengezet dat twee stappen moeten worden doorlopen om vast te stellen of een verwerking binnen de werkingssfeer van de Richtlijn valt. Voor de toepasselijkheid van de Richtlijn gelden de volgende cumulatieve voorwaarden: (1) de verwerking gebeurt door de bevoegde autoriteit en (2) de bevoegde autoriteit verwerkt de persoonsgegevens met het oog op de voorkoming, het onderzoek, de opsporing of de

vervolgung van strafbare feiten of de tenuitvoerlegging van straffen, met inbegrip van de bescherming tegen en de voorkoming van gevaren voor de openbare veiligheid.

5.2. Niet in geschil is dat de korpschef in dit geval de bevoegde autoriteit in de zin van de Richtlijn is. Daarmee is voldaan aan de hiervoor onder (1) genoemde voorwaarde voor toepasselijkheid van de Richtlijn.

5.3. De Afdeling heeft met toepassing van artikel 8:29 van de Awb kennisgenomen van de bestuurlijke rapportages. De rapportages bevatten met name informatie over activiteiten, uitingen en contacten van [appellant]. De rapportages zijn door de politie voor de minister opgesteld, zodat hij op basis daarvan een besluit zou kunnen nemen over het opleggen van een gebiedsverbod op grond van Tijdelijke wet bestuurlijke maatregelen terrorismebestrijding. De Afdeling stelt vast dat de gegevens in de bestuurlijke rapportages gelet op artikel 2, eerste lid, van die wet zijn verwerkt in het kader van de nationale veiligheid. Dat artikel luidt namelijk: "Onze Minister kan, indien dat noodzakelijk is met het oog op de bescherming van de nationale veiligheid, aan een persoon die op grond van zijn gedragingen in verband kan worden gebracht met terroristische activiteiten of de ondersteuning daarvan, een maatregel opleggen, strekkende tot beperking van de vrijheid van beweging." Daarmee heeft de korpschef de persoonsgegevens verwerkt met het oog op de bescherming tegen en de voorkoming van gevaren voor de openbare veiligheid in de zin van de Richtlijn, zodat ook is voldaan aan de hiervoor onder (2) genoemde voorwaarde.

5.4. Het voorgaande betekent dat de verwerking van de in de bestuurlijke rapportages opgenomen persoonsgegevens van [appellant] binnen het toepassingsbereik van de Richtlijn valt. Daarom is de Wpg van toepassing. De rechtbank is, weliswaar met een andere motivering, terecht tot hetzelfde oordeel gekomen.

[...] Heeft de korpschef toepassing van artikel 27, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wpg deugdelijk gemotiveerd?

[...] 6.2. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de korpschef met de onder 6.1 weergegeven motivering onvoldoende heeft gemotiveerd waarom inzage in de bestuurlijke rapportages nadelige gevolgen kan hebben voor de voorkoming, de opsporing, het onderzoek en de vervolging van strafbare feiten en waarom het noodzakelijk en evenredig is om inzage in de bestuurlijke rapportages volledig te weigeren. [...] Het is niet inzichtelijk in hoeverre [appellant] wist dat de korpschef informatie over hem verzamelde, op welke wijze de korpschef dat deed en om welke informatie het ging. Zonder nadere concrete en specifieke motivering valt niet in te zien waarom inzage in de bestuurlijke rapportages zo'n inzicht geeft in de informatiepositie en in bepaalde methodieken of onderzoeksstrategieën van de politie, dat de politie daardoor in andere gevallen kan worden gehinderd bij de opsporing of het onderzoek van strafbare feiten. Voor zover inzage in de bestuurlijke rapportages nadelige gevolgen heeft voor de politiewerkzaamheden, moet de korpschef dat specifiek motiveren. Ook moet hij daarbij beoordelen of dat voor alle onderdelen van de bestuurlijke rapportages geldt. Anders dan de rechtbank heeft geoordeeld, kan de korpschef inzage ook niet weigeren vanwege de omstandigheid dat [appellant] mogelijk al via een andere procedure kennis heeft kunnen nemen van enkele registraties die zijn opgenomen in de bestuurlijke rapportages. Het recht op inzage is er namelijk voor bedoeld om te controleren of de in de bestuurlijke rapportages opgenomen informatie juist is. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2022, 739

MK ABRS, 17-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2290](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 14

IVRK 2, 3

Vw 2000 14

Vb 2000 3.51, 3.71

VV 2000 3.24aa

Awb 3:4 lid 2

KINDERPARDON. Afsluitingsregeling. Contra-indicaties. Beoordeling evenredigheid. Voor de contra-indicatie 'niet aantonen van de identiteit' geldt dat aan de eis van evenwichtigheid is voldaan als sprake is van werkelijke identiteitsverwarring.

Samenvatting

11. Deze uitspraak gaat over de in de Afsluitingsregeling neergelegde contra-indicaties en het evenredigheidsbeginsel, neergelegd in artikel 3:4, tweede lid, van de Awb. Daarover heeft de staatsraad advocaat-generaal een conclusie genomen. De uitspraak ziet op zaken die gaan over in de Afsluitingsregeling neergelegde contra-indicaties en waarin de evenredigheid van het besluit in geschil is. De Afdeling heeft uiteengezet wat de door de staatssecretaris te verrichten beoordeling en de door de bestuursrechter te verrichten toetsing moet inhouden in zulke zaken.

11.1. De staatssecretaris beoordeelt aanvragen op grond van de Afsluitingsregeling 'in de context van het gezin'. Dat betekent onder meer dat als op een van de gezinsleden een contra-indicatie van toepassing is, niemand van het gezin een verblijfsvergunning wordt verleend op grond van de Afsluitingsregeling. Het handelen of nalaten van gezinsleden is daarom medebepalend voor de vraag of het kind een verblijfsvergunning wordt verleend. Daarbij rijzen vragen naar de evenredigheid.

11.2. De Afsluitingsregeling bevat beleidsregels die invulling geven aan een discretionaire bevoegdheid van de staatssecretaris. Als de evenredigheid van een besluit in geschil is, moet de staatssecretaris daarom een gemotiveerd standpunt innemen over de vraag of hij op grond van artikel 4:84 van de Awb al dan niet van zijn beleid moet afwijken.

11.3. In het kader van de in de Afsluitingsregeling neergelegde contra-indicaties heeft de Afdeling overwogen dat de staatssecretaris onderscheid maakt tussen kinderen met en kinderen zonder gezinsleden op wie een contra-indicatie van toepassing wordt geacht. De staatssecretaris beoogt daarmee te voorkomen dat gezinsleden op wie een contra-indicatie van toepassing wordt geacht, in aanmerking komen voor een verblijfsvergunning. Ook beoogt hij te voorkomen dat de prikkel om Nederland te verlaten sterk vermindert voor die gezinsleden. De Afdeling acht dit twee gerechtvaardigde doelen voor het gemaakte onderscheid.

11.4. Het onderscheid moet niettemin evenredig zijn. De staatssecretaris moet daarom bij de vraag of hij op grond van artikel 4:84 van de Awb moet afwijken van zijn beleid, beoordelen of het gemaakte onderscheid in het individuele geval geschikt, noodzakelijk en evenwichtig is. De bestuursrechter toetst vervolgens, indien de beroepsgronden daartoe aanleiding geven, aan de hand van dat standpunt of de staatssecretaris aanleiding had moeten zien met toepassing van artikel 4:84 van de Awb van zijn beleid af te wijken.

11.5. Een aantal factoren bepaalt de intensiteit van de door de bestuursrechter te verrichten toetsing. In de eerste plaats is van belang dat de Afsluitingsregeling in de kern begunstigend beleid bevat. Wel zijn de daarin neergelegde contra-indicaties belastende elementen. In de tweede plaats is de mogelijke aantasting van fundamentele rechten van het kind van belang. In dit geval gaat het om het beginsel van non-discriminatie dat is neergelegd in artikel 14 van het EVRM en artikel 2 van het Kinderrechtenverdrag. Hoewel de rechterlijke toetsing van begunstigend beleid in beginsel terughoudend is, moet in dit geval indringender worden getoetst om te bepalen of het aan het kind toerekenen van het handelen en nalaten van een gezinslid al dan niet evenredig is, omdat er fundamentele rechten van het kind aan de orde zijn die mogelijk worden aangetast door dat onderscheid.

11.6. Voorafgaand aan de evenredigheidstoetsing in het individuele geval heeft de Afdeling bij wijze van exceptieve toetsing overwogen dat het in de Afsluitingsregeling neergelegde beleid in algemene zin evenredig is. De daarin neergelegde voorwaarden en contra-indicaties en de beoordeling 'in de context van het gezin' zijn in het licht van de achtergrond en doelen van de Afsluitingsregeling niet onrechtmatig.

11.7. Over de geschiktheid, noodzakelijkheid en evenwichtigheid in het individuele geval heeft de Afdeling het volgende overwogen. Het toerekenen aan het kind van het handelen of nalaten van het gezinslid is een geschikt middel om de twee gerechtvaardigde doelen te bereiken. In het licht van het doel dat voorkomen moet worden dat het gezinslid op wie een contra-indicatie van toepassing wordt geacht, in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning, is die toerekening slechts noodzakelijk als een daadwerkelijk risico bestaat dat het desbetreffende gezinslid in aanmerking komt voor een van het kind afgeleid verblijfsrecht. In het licht van het doel dat voorkomen moet worden dat de prikkel om Nederland te verlaten sterk vermindert voor het gezinslid op wie de contra-indicatie van toepassing wordt geacht, is die toerekening in beginsel niet noodzakelijk.

11.8. Over de evenwichtigheid heeft de Afdeling overwogen dat de staatssecretaris bij zijn beoordeling de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden moet betrekken die verband houden met de desbetreffende contra-indicatie. Dat is bijvoorbeeld het geval als die omstandigheden zien op de aard en de ernst van het aan het gezinslid tegengeworpen gedrag. Ook moet de staatssecretaris die omstandigheden kenbaar wege in het licht van de doelen van de in geschil zijnde contra-indicatie. Of wordt voldaan aan de eis van evenwichtigheid, is afhankelijk van de aan de orde zijnde contra-indicatie en de omstandigheden in de individuele zaak.

11.9. Voor de contra-indicatie 'niet aantonen van de identiteit' geldt dat aan de eis van evenwichtigheid is voldaan als sprake is van werkelijke identiteitsverwarring. In deze zaak oordeelt de Afdeling dat, naar de huidige stand van zaken zoals die bij haar bekend is, geen sprake is van die werkelijke identiteitsverwarring. De staatssecretaris moet een nieuw besluit nemen op het door de vreemdelingen gemaakte bezwaar. Daarbij mag hij zich, naar de huidige stand van zaken, niet opnieuw op het standpunt stellen dat de contra-indicatie 'niet aantonen van de identiteit' in de weg staat aan verblijf voor de zoon op grond van de Afsluitingsregeling.

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2022, 740

MK ABRS, 17-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2341](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 14

IVRK 2, 3

Vw 2000 14

Vb 2000 3.51, 3.71

VV 2000 3.24aa

Awb 3:4 lid 2

KINDERPARDON. Afsluitingsregeling. Contra-indicaties. Beoordeling evenredigheid. Contra-indicatie 'gevaar voor de openbare orde'.

5.1. Bij de bespreking van het beroep van de vreemdelingen sluit de Afdeling voor een groot deel aan bij wat zij heeft overwogen in de uitspraak van vandaag, [ECLI:NL:RVS:2022:2290](#). Die uitspraak gaat over de in de Afsluitingsregeling neergelegde contra-indicaties en het evenredigheidsbeginsel, neergelegd in artikel 3:4, tweede lid, van de Awb. De Afdeling heeft bij die uitspraak de conclusie van de staatsraad advocaat-generaal betrokken. Die conclusie gaat ook over deze zaak. [...]

7.4. In de door de vreemdelingen aangedragen omstandigheden ziet de Afdeling aanleiding voor het oordeel dat het aan de kinderen toerekenen van het handelen en nalaten van de vader en het daardoor gemaakte onderscheid, naar de huidige stand van zaken zoals die bij de Afdeling bekend is, onredelijk bezwarend is. De vreemdelingen hebben namelijk terecht gewezen op de geringe aard en ernst van de misdrijven en het aanzienlijke tijdsverloop sinds het plegen daarvan, zodat er geen daadwerkelijk gevaar voor de openbare orde bestaat als aan de kinderen, en van hen afgeleid ook aan de vader, een verblijfsvergunning wordt verleend.

7.5. Gelet op het voorgaande heeft de staatssecretaris, zoals de vreemdelingen terecht betogen, ondeugdelijk gemotiveerd waarom hij geen aanleiding heeft gezien om op grond van artikel 4:84 van de Awb af te wijken van het in de Afsluitingsregeling neergelegde beleid. De beroepsgrond slaagt.

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

JnB 2022, 741

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 11-08-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:8164](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 56, 57

REGULIER. Verwijzingsuitspraak. Prejudiciële vragen over grensoverschrijdende dienstverrichting. Vrijheid van diensten. Uitleg artikel 56 en 57 Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Verzoek op grond van artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) aan het Hof van Justitie van de Europese Unie tot het beantwoorden van de volgende prejudiciële vragen:

Omvat het in de artikelen 56 en 57 van het VWEU gewaarborgde vrije verkeer van diensten een van dit recht afgeleid verblijfsrecht in een lidstaat voor derdelander-werknemers die in die lidstaat mogen worden tewerkgesteld door een in een andere lidstaat gevestigde dienstverrichter?

Zo nee, verzet artikel 56 van de VWEU zich ertegen dat, in het geval de duur van de dienstverrichting langer dan drie maanden bedraagt, per individuele werknemer een verblijfsvergunning moet worden aangevraagd naast een eenvoudige meldingsplicht voor de dienstverrichter?

Zo nee, verzet artikel 56 van de VWEU zich tegen

a. een nationale wettelijke bepaling dat de geldigheidsduur van een dergelijke verblijfsvergunning, ongeacht de duur van de dienstverrichting, niet meer dan twee jaar kan bedragen?

- b. het beperken van de geldigheidsduur van een dergelijke verblijfsvergunning tot de geldigheidsduur van de werk- en verblijfsvergunning in de lidstaat van vestiging van de dienstverrichter?
- c. het heffen van leges per (verlengings)aanvraag waarvan de hoogte gelijk is aan de verschuldigde leges voor een reguliere vergunning voor het verrichten van arbeid door een derdelander, maar vijf maal zo hoog als het legesbedrag voor een bewijs van rechtmatig verblijf van een Unieburger?

[Naar inhoudsopgave](#)

Terugkeerbesluit

JnB 2022, 742

MK ABRS, 29-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2506](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 3, 5, 6, 12, 13, 15

Vw 2000 59, 62a, 63, 64, 72

TERUGKEERBESLUIT. In haar uitspraak van 2 juni 2021 [[ECLI:NL:RVS:2021:1155](#)], onder 7, heeft de Afdeling overwogen dat het arrest FMS van het Hof van Justitie van 14 mei 2020, [ECLI:EU:C:2020:367](#), geen ruimte laat voor uitzonderingen op de regel dat elk terugkeerbesluit een of meer landen van terugkeer moet vermelden. Dat onder 9.1 van die uitspraak staat dat de staatssecretaris het ten onrechte niet noemen van een land van terugkeer in een eerder besluit in een later besluit nog kan herstellen, betekent niet dat de staatssecretaris niet de verplichting heeft in elk terugkeerbesluit een of meer landen van terugkeer te vermelden. Het bestaan van een herstelmogelijkheid zegt immers niets over de verplichting om een land van terugkeer in het terugkeerbesluit te vermelden. Hiervoor is ook niet vereist dat de herkomst en nationaliteit van de vreemdeling zijn vastgesteld. Wanneer een vreemdeling met verschillende derde landen banden heeft of aliassen heeft gebruikt, dan kunnen in het terugkeerbesluit meer landen van terugkeer worden aangewezen (zie dezelfde uitspraak onder 7.1).

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2022, 743

MK ABRS, 17-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2333](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. Pilot zwaarwegendheid. De staatssecretaris is niet verplicht om altijd eerst een geloofwaardigheidsbeoordeling te verrichten voordat hij een standpunt inneemt over de zwaarwegendheid. Hij kon de pilot ook zonder beleidswijziging uitvoeren. Toepassing van de pilotwerkwijze, zonder dat het beleid zoals omschreven in paragraaf C1/4.1 van de Vc 2000 en WI 2014/10 is gewijzigd, heeft er niet toe geleid dat de besluitvorming in strijd is met het verbod van willekeur of misbruik van bevoegdheid of het rechtszekerheids-, vertrouwens- of fair-play-beginsel.

1.1. De staatssecretaris heeft de aanvraag van de vreemdeling behandeld in de zogeheten 'pilot zwaarwegendheid' (hierna: de pilot). In zaken die zijn afgedaan in het kader van deze pilot heeft de staatssecretaris de geloofwaardigheid van de relevante elementen van het asielrelaas van die vreemdelingen uitdrukkelijk in het midden gelaten en heeft hij in het besluit alleen een standpunt ingenomen over de zwaarwegendheid daarvan. [...]

1.4. Deze uitspraak gaat over de vraag of de in de pilot gehanteerde werkwijze van de staatssecretaris (hierna: de pilotwerkwijze) bij de behandeling van eerste asielaanvragen juridisch houdbaar is. De Afdeling gaat daarbij in op de gevolgen van de pilotwerkwijze op het onderzoek naar en de beoordeling van een asielaanvraag, de motivering daarvan in een besluit en de toetsing daarvan door de bestuursrechter. [...]

- Tussenconclusie over de pilotwerkwijze

10. De Afdeling is samenvattend van oordeel dat de pilotwerkwijze van de staatssecretaris in zijn algemeenheid niet in strijd is met een wettelijke bepaling of nationale en Unierechtelijke standaarden, zoals de samenwerkingsplicht (artikel 4, tweede lid, van de Kwalificatierichtlijn en hoofdstuk II van de Procedurerichtlijn). Wel moet de staatssecretaris bij het toepassen van de pilotwerkwijze bepaalde waarborgen in acht nemen om ervoor te zorgen dat concrete besluiten die volgens de pilotwerkwijze zijn genomen zorgvuldig worden voorbereid en deugdelijk worden gemotiveerd.

10.1. In de eerste fase van de behandeling van asielaanvragen, waarin de staatssecretaris het onderzoek naar de relevante feiten en omstandigheden verricht en deze vaststelt, heeft hij met de pilotwerkwijze geen wijzigingen beoogd. Om aan de samenwerkingsplicht te voldoen, moet de staatssecretaris, voordat hij de pilotwerkwijze kan toepassen, zich er wel van verzekeren dat de vreemdeling in een concrete zaak voldoende in de gelegenheid is gesteld alle relevante feiten en omstandigheden naar voren te brengen. Er mogen dus geen wijzigingen hebben plaatsgevonden in de manier van horen of het onderzoeken van bewijs.

10.2. Voor de beoordeling van de vraag of de gestelde feiten en omstandigheden aanleiding zijn om de vreemdeling een verblijfsvergunning asiel te verlenen, moet de staatssecretaris alle verklaringen van een vreemdeling over zijn asielmotieven als uitgangspunt nemen. De staatssecretaris kan dus niet van een deel van de verklaringen niet de geloofwaardigheid beoordelen en een ander deel van de verklaringen geloofwaardig of ongeloofwaardig achten.

10.3. Toepassing van de pilotwerkwijze heeft tot gevolg dat het er bij de rechterlijke toetsing van het standpunt van de staatssecretaris in het besluit voor moet worden gehouden dat hij de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling gestelde feiten en omstandigheden heeft aangenomen.

10.4. De staatssecretaris kan na het toepassen van de pilotwerkwijze toch ervoor kiezen om over te gaan tot het verrichten van een geloofwaardigheidsbeoordeling. Als hij hiervoor kiest, kan dit een reden zijn om de vreemdeling opnieuw te horen. Als de staatssecretaris het maar goed motiveert, staat het hem vrij om het relaas alsnog ongeloofwaardig te achten. Als hij overgaat tot het afwijzen van de aanvraag van de vreemdeling moet hij bij de voorbereiding en de motivering van zijn nieuwe besluit wel rekening houden met eventueel tijdsverloop. Want tijdsverloop kan een negatieve invloed hebben op het vermogen van een vreemdeling om over bepaalde onderdelen in zijn relaas te verklaren en op de mogelijkheden om bepaalde bewijsstukken te verkrijgen. Omdat dit een gevolg is van de keuze van de staatssecretaris om de pilotwerkwijze te volgen, komen die gevolgen voor risico van de staatssecretaris. Als de vreemdeling aanknopingspunten biedt voor zijn standpunt dat hij moeite heeft om over zijn asielrelaas te verklaren of bewijs te leveren, moet de staatssecretaris hem tegemoet komen, bijvoorbeeld door een grotere verantwoordelijkheid in de samenwerkingsplicht te

nemen of de vreemdeling het voordeel van de twijfel te geven als hij niet meer aan een bepaald document kan komen.

10.5. Zolang de staatssecretaris deze waarborgen in acht neemt, kan hij in beginsel zijn pilotwerkwijze toepassen. De Afdeling zal in de overwegingen hierna ingaan op de vraag of de staatssecretaris de werkwijze ook al kon toepassen in de pilot, zonder dat deze in een beleidsregel was opgenomen.

Het oordeel van de Afdeling over het ontbreken van beleid voor de pilot

- Mocht de staatssecretaris de werkwijze in een pilot uitvoeren?

11. De staatssecretaris heeft de pilotwerkwijze tot nu toe alleen toegepast als experiment. Hij heeft de inhoud van de pilot uitgelegd in een brief aan de zittingsplaatsen van de rechtbank Den Haag en aan de Afdeling en in de voornemens en besluiten van vreemdelingen van wie de zaken in de pilot werden behandeld. De vraag is of de staatssecretaris de pilotwerkwijze al mocht toepassen zonder dat hij deze had vastgelegd in een beleidsregel. [...]

11.2. De staatssecretaris betoogt terecht dat het beleid ruimte laat voor de pilotwerkwijze. Door de geloofwaardigheid van het asielaanvraag als uitgangspunt te nemen voor de zwaarwegendheidsbeoordeling, voert de staatssecretaris namelijk geen inhoudelijke wijziging van het beoordelingskader door. Hoewel de staatssecretaris de geloofwaardigheid van het asielaanvraag binnen de pilot niet beoordeelt, neemt hij wel een standpunt in over de geloofwaardigheid. Hij motiveert immers waarom de geloofwaardigheid van het relaas in een concrete zaak niet bepalend is voor de uitkomst. De staatssecretaris beoordeelt vanzelfsprekend ook nog steeds of een vreemdeling recht heeft op internationale bescherming. De criteria op grond waarvan hij deze bescherming verleent, zijn niet gewijzigd.

11.3. Anders dan de vreemdeling betoogt, zijn vreemdelingen ook niet benadeeld doordat de staatssecretaris pas in de besluitvorming heeft uitgelegd dat de aanvraag in de pilot werd behandeld. Dit is niet in strijd met het fair-play-beginsel. Een vreemdeling kan het gehoor niet op een andere wijze voorbereiden en kan en moet dezelfde informatie overleggen. Zoals de Afdeling onder 7.1-7.3 heeft overwogen, is het niet in het nadeel van de vreemdeling dat de staatssecretaris de keuze voor de pilotwerkwijze na de gehoren maakt.

11.4. Door vervolgens in de besluitvorming in een concrete zaak te motiveren waarom de geloofwaardigheid van het relaas niet bepalend is voor de uitkomst, heeft de staatssecretaris ook voldoende duidelijk gemaakt dat de rest van het proces draait om de vraag of het relaas van een vreemdeling leidt tot het verlenen van internationale bescherming. De pilotwerkwijze was hierdoor voldoende duidelijk. De Afdeling volgt niet het betoog van de vreemdeling dat toepassing van de pilotwerkwijze zonder dat het beleid is gewijzigd, heeft geleid tot besluitvorming in strijd met het rechtszekerheids- of vertrouwensbeginsel. Anders dan de vreemdeling op de zitting bij de Afdeling heeft betoogd, heeft het er ook niet toe geleid dat vreemdelingen zich in mindere mate op het proces hebben kunnen voorbereiden.

11.5. Als de staatssecretaris maar de onder 10.1-10.4 genoemde waarborgen in acht neemt, leidt toepassing van de pilotwerkwijze niet tot nadelige gevolgen voor vreemdelingen. Dat de staatssecretaris de pilot is gestart met als doel om sneller besluiten op asielaanvragen te kunnen nemen, maakt ook niet dat de toepassing van de pilotwerkwijze in strijd is met het verbod van willekeur of misbruik van bevoegdheid.

11.6. De Afdeling is daarom van oordeel dat de pilot weliswaar een verbijzondering van het beleid van de staatssecretaris is, maar dat deze niet in strijd is met dat beleid en dat de staatssecretaris de pilotwerkwijze mocht uitvoeren zonder eerst het beleid te wijzigen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2022, 744

HvJEU (Grote kamer), 07-09-2022, [ECLI:EU:C:2022:639](#)

E.K.

Richtlijn 2003/109/EG 3 lid 2 e

VWEU 20

LANGDURIG INGEZETENERICHTLIJN. Begrip verblijf „uitsluitend om redenen van tijdelijke aard” is een autonoom Unierechtelijk begrip. Dit begrip omvat niet het verblijf op grond van artikel 20 VWEU van een derdelander op het grondgebied van de lidstaat waarvan de betrokken Unieburger de nationaliteit bezit.

1) Artikel 3, lid 2, onder e), van richtlijn 2003/109/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, moet aldus worden uitgelegd dat het daarin bedoelde begrip verblijf „uitsluitend om redenen van tijdelijke aard” een autonoom Unierechtelijk begrip is, dat op het grondgebied van alle lidstaten uniform moet worden uitgelegd.

2) Artikel 3, lid 2, onder e), van richtlijn 2003/109 moet aldus worden uitgelegd dat het daarin bedoelde begrip verblijf „uitsluitend om redenen van tijdelijke aard” niet het verblijf op grond van artikel 20 VWEU omvat van een derdelander op het grondgebied van de lidstaat waarvan de betrokken Unieburger de nationaliteit bezit.

JnB 2022, 745

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 29-07-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:8348](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Uit de AIDA-rapporten blijkt dat de pushbacks in Bulgarije niet incidenteel, maar al geruime tijd en op grote schaal plaatsvinden. Het ontbreken van informatie over de situatie van Dublinclaimanten in deze rapporten kan niet voor risico van eiser komen, gelet op de aard, de omvang en de duur van deze fundamentele tekortkoming. Het is daarom aan verweerder is om nader onderzoek te doen naar de feitelijke situatie van Dublinclaimanten na overdracht aan Bulgarije.

JnB 2022, 746

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 04-08-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:8350](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Verweerder mag in zijn algemeenheid ten opzichte van Slovenië uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Eisers verwijzing naar de Afdelingsuitspraak waarin is aangenomen dat ten aanzien van Kroatië niet meer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan niet worden doorgetrokken naar eisers situatie in Slovenië. De overgelegde stukken zijn niet recent en er komt niet uit naar voren dat er in Slovenië pushbacks plaatsvinden bij Dublinclaimanten. Uit eisers verklaringen

over zijn eigen ervaringen in Slovenië kan ook niet worden afgeleid dat er sprake is van systeemfouten in de asielprocedure.

JnB 2022, 747

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 05-08-2022,

[ECLI:NL:RBDHA:2022:8588](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) Nr. 604/2013 27 lid 1

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 47

DUBLINVERORDENING. De rechtbank is van oordeel dat (ook) een effectief en doeltreffend rechtsmiddel tegen de verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden moet kunnen worden aangewend.

26. In het arrest van het Hof van 25 oktober 2017 in zaak C201/16, Shiri [[ECLI:EU:C:2017:805](#)], overweegt het Hof als volgt: “Artikel 27, lid 1, van verordening nr. 604/2013, gelezen in het licht van overweging 19 van deze verordening, en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moeten in die zin worden uitgelegd dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, moet kunnen beschikken over een doeltreffend en snel rechtsmiddel waarmee hij kan aanvoeren dat na de vaststelling van het overdrachtsbesluit de in artikel 29, leden 1 en 2, van die verordening gestelde termijn van zes maanden is verstreken.” De rechtbank acht deze overweging ook van toepassing op de zaak van eiser.

27. Gelet op voornoemd arrest is de rechtbank van oordeel dat (ook) een effectief en doeltreffend rechtsmiddel tegen de verlenging van de overdrachtstermijn tot 18 maanden moet kunnen worden aangewend. Voor zover verweerder mocht stellen dat het arrest zo gelezen moet worden dat het verlopen van de overdrachtstermijn aan de orde kan worden gesteld in een beroep tegen het overdrachtsbesluit en dat uit de Dublinverordening niet volgt dat tegen de verlenging op zichzelf een rechtsmiddel moet openstaan, volgt de rechtbank dit niet. Naar het oordeel van de rechtbank moet het arrest zo uitgelegd worden dat ook nadat een overdrachtsbesluit is vastgesteld en de rechtsmiddelen daartegen zijn uitgeput een vreemdeling nog moet kunnen beschikken over een doeltreffend en snel rechtsmiddel als verweerder de overdrachtstermijn verlengd (door mededeling daarvan aan de andere lidstaat). Immers, daarmee wordt de vreemdeling in een andere rechtspositie gebracht omdat hij dan nog steeds overgedragen kan worden en niet wordt opgenomen in de nationale asielprocedure. De rechtbank ziet de mededeling van verweerder van 31 maart 2022 aan de Italiaanse autoriteiten, dat de overdrachtstermijn wordt verlengd tot 18 maanden, dan ook als op rechtsgevolg gericht en om die reden is aan te merken als een besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, waartegen ingevolge artikel 8:1, eerste lid, van de Awb beroep kan worden ingesteld. De rechtbank volgt dan ook niet de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Arnhem, van 11 juli 2022 ([ECLI:NL:RBDHA:2022:7136](#)) waarnaar verweerder in zijn verweerschrift heeft verwezen. Voor zover verweerder mocht menen dat het indienen van een opvolgende asielaanvraag om zo een nieuw overdrachtsbesluit te verkrijgen in dit geval als effectief en doeltreffend rechtsmiddel kan gelden, volgt de rechtbank hem hierin evenmin. Dit strookt niet met het arrest Shiri en met het arrest van het Hof in de zaak Jawo. In laatstgenoemd arrest heeft het Hof in rechtsoverweging 58 overwogen dat de Dublinverordening beoogt een duidelijke en hanteerbare methode vast te stellen om snel te kunnen vaststellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, om zo de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van die bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken

om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen. Het gaat daarbij naar het oordeel van de rechtbank om een snel, daadwerkelijk en effectief rechtsmiddel in de zin van artikel 47, eerste lid, van het Handvest, dat kan worden ingesteld bij een rechterlijke instantie en niet, zoals verweerder bepleit, via de omweg van het eerst indienen van een opvolgend verzoek om internationale bescherming. Het Hof heeft in het arrest van 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15 ([ECLI:EU:C:2016:409](#), Punt 52) overwogen dat de huidige Dublinverordening heeft beoogd verbeteringen aan te brengen waarvan de ervaring heeft geleerd dat zij nodig zijn, niet alleen om het Dublinsysteem effectiever te maken, maar tevens om asielzoekers beter te beschermen. Deze bescherming wordt volgens het Hof met name verzekerd door de rechterlijke bescherming die hen wordt geboden. Het Hof heeft dit onlangs nog in het arrest van 1 augustus 2022, C-19/21, I en S tegen Nederland ([ECLI:EU:C:2022:605](#)) herhaald.

28. De rechtbank is daarom van oordeel dat net als tegen het overdrachtsbesluit zelf, ook tegen het verlengingsbesluit van de overdrachtstermijn, het rechtsmiddel beroep openstaat, opdat daarmee een doeltreffende en snelle rechtsbescherming wordt verzekerd. De rechtbank wijst ter vergelijking naar de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, van 16 juni 2021 ([ECLI:NL:RBDHA:2021:15774](#)) waarin in grote lijnen hetzelfde is overwogen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Toezicht en vrijheidsontneming

JnB 2022, 748

MK ABRs, 07-09-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2565](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 50 lid 3

VRIJHEIDSONTNEMING. Voor de toetsing of er een geldige titel was voor vrijheidsontneming is niet steeds nodig dat het tijdstip waarop de ophouding is geëindigd uit een proces-verbaal moet blijken.

2. De vreemdeling betoogt in de tweede grief terecht dat toetsbaar moet zijn of er een geldige titel was voor vrijheidsontneming, maar de Afdeling volgt hem niet voor zover hij stelt dat daarvoor steeds nodig is dat het tijdstip waarop de ophouding is geëindigd uit een proces-verbaal moet blijken. In dit geval staat in het proces-verbaal van ophouding niet op welk tijdstip de ophouding is geëindigd. De rechtbank heeft terecht overwogen dat uit dat proces-verbaal, het proces-verbaal van gehoor voorafgaand aan de bewaring en de maatregel van bewaring in samenhang gelezen voldoende duidelijk blijkt dat de ophouding in ieder geval niet langer dan de in artikel 50, derde lid, van de Vw 2000 vermelde maximale duur van zes uur kan hebben geduurd. Volgens die stukken is de vreemdeling namelijk op 11 mei 2022 om 10:37 uur opgehouden, vervolgens om 12:12 uur gehoord (over het opleggen van een terugkeerbesluit, inreisverbod en maatregel van bewaring) en om 14:45 uur in bewaring gesteld. Dat is een tijdsbestek van iets meer dan 4 uur. De grief faalt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2022, 749

MK ABRS, 18-08-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2404](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vb 2000 5.1b lid 3c

VREEMDELINGENBEWARING. Als de vreemdeling wel Nederland, maar niet de Europese Unie heeft verlaten, kan de staatssecretaris bewaringsgrond 3c alleen aan een maatregel van bewaring ten grondslag leggen, als hij de vreemdeling daaraan voorafgaand in een terugkeerbesluit kenbaar heeft gemaakt dat hij niet alleen Nederland maar ook de overige lidstaten van de Europese Unie moet verlaten.

1.1. Er is sprake van de zware bewaringsgrond 3c als de vreemdeling eerder een besluit heeft ontvangen waaruit de plicht Nederland te verlaten blijkt en hij daaraan niet uit eigen beweging binnen de daarin gestelde termijn gevolg heeft gegeven. [...]

1.2. Zoals onder 1.1 staat, heeft de staatssecretaris de vreemdeling zowel in het besluit van 30 september 2016 als in het besluit van 26 april 2020 meegedeeld dat hij Nederland onmiddellijk moet verlaten. Ook in de bewaringsgrond in de maatregel van bewaring staat dat hij de verplichting heeft Nederland te verlaten. Dit geldt ook voor de door de staatssecretaris in zijn schriftelijke uiteenzetting aangehaalde artikelen 45, eerste lid, aanhef en onder b, en 62a, eerste lid, van de Vw 2000. In beide artikelen staat immers dat de vreemdeling Nederland moet verlaten. Ten slotte staat het ook in de wettelijke regeling, artikel 5.1b, derde lid, aanhef en onder c, van het Vb 2000. De staatssecretaris heeft daarom aan de vreemdeling niet duidelijk gemaakt dat hij niet aan zijn vetrekverplichting heeft voldaan door naar een andere lidstaat van de Europese Unie te vertrekken en dit kon voor de vreemdeling ook niet duidelijk zijn. Aan het niet kenbaar zijn van de verplichting waaraan de vreemdeling moet voldoen, komt naar het oordeel van de Afdeling doorslaggevende betekenis toe. De Afdeling komt hiermee terug van haar eerdere rechtspraak dat de zware grond 3c steeds aan de maatregel ten grondslag kan worden gelegd als de vreemdeling naar een andere lidstaat van de Europese Unie is vertrokken. Dat volgde bijvoorbeeld uit de uitspraak van 1 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1912](#). Als de vreemdeling wel Nederland, maar niet de Europese Unie heeft verlaten, kan de staatssecretaris bewaringsgrond 3c alleen aan een maatregel van bewaring ten grondslag leggen, als hij de vreemdeling daaraan voorafgaand in een terugkeerbesluit kenbaar heeft gemaakt dat hij niet alleen Nederland maar ook de overige lidstaten van de Europese Unie moet verlaten. Omdat dat niet is gebeurd klaagt de vreemdeling terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris de zware bewaringsgrond 3c terecht aan de maatregel van bewaring ten grondslag heeft gelegd.

JnB 2022, 750

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 25-08-2022, [ECLI:NL:RBDHA:2022:8863](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59a lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Ambtshalve toetsing rechtmatigheid van de voorwaarden voor bewaring. Hoewel nog niet vaststaat of het Unierecht de rechtbank verplicht ambtshalve deze rechtmatigheid te toetsen, en zo ja, hoe die toetsing er dan uit zou moeten zien, hanteert de rechtbank, in het licht van de verwijzingsuitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 23 december 2020 ([ECLI:NL:RVS:2020:3034](#)) hierover de volgende lijn. Als de rechtbank zich ten volle bewust is van het feit dat de maatregel onrechtmatig is, dat de vreemdeling als gevolg daarvan ten onrechte van zijn vrijheid is beroofd en dat deze situatie

zal voortduren, zal zij deze onrechtmatigheid in haar oordeel betrekken, ook als daar geen grond tegen is gericht.

[Naar inhoudsopgave](#)